N:o 42. 1878.

FINLANDS ALLMÄNNA TIDNING

Utdelas i Helsingfors hvarje helgfri dag kl. 4 e. m. i de officiela tidningarnas kontor, Kyrkogatan 14; i landsorten å resp. postkontor. — Pris för hel årgång 12 mark, för half årgång 6 mark, för tre månader 3 mark finskt mynt, postarvodet oberäknadt. Lösnummer à 15 penni säljas i tidningskontoret.

Tisdagen den 19 Februari.

Kungörelser och annonser emottagas i de officiela tidningarnas kontor från kl. 11 f. m. till 2 e. m. och från 4 till 6 e. m. Annons priset är 10 penni per rad af vidpass 40 bokstäfver. Tidningens byrå: Kyrkogatan 14.

Icke-Officiela Afdelningen.

Helsingfors.

Tro- och huldhetshed har af storbritanniske infödingen, civilingeniören Daniel Fraser, som genom nådig resolution af den 6 november 1877 blifvit antagen till Hans Kejserliga Majestäts undersåte i Finland, den 14 februari blifvit inför guvernören i Nylands län aflagd.

— **Från finska gardesbataljonen** har H. D. i går emottagit direkt telegram afsändt från Pera (Konstantinopel) med undervattenskabeln öfver Odessa den 17:de dennes. Bataljonens kommendör, öfverste V. Procopé telegraferar att alla samtlige befinna sig utmärkt väl och bedja varmt helsa anförvandter och vänner. Bataljonen står för närvarande i Tschorlu, en stad vid stora vägen mellan Adrianopel och Konstantinopel, nordvest om Rodosto vid Marmorasjön och norr om Erikei vid samma kust.

— **Den komité**, som af K. Senaten tillförordnats för uppgörande af förslag, i anledning af väckt fråga om erforderliga tillskott uti de för finska kadetkåren fastställda underhållsanslag samt delvis förändring af kårens stat, har numera härstädes sammanträdt. Ordförande i komitén är, i anseende till den först utsedde ordföranden senatorn, geheimerådet Furuhielms sjukdom, senatorn, generallöjtnanten friherre af Forselles samt ledamöter: kadetkårens direktor, generalmajoren Neovius, landtbruksrådet A. von Dæhn och hofrådet W. Brummer.

— **Sångföreningens stora konsert** förlidne lördag, då Robert Schumanns berömda tondikt „Paradiset och Perin" för andra gången hade församlat en talrik skara af åhörare i universitetets solennitetssal, var för musikälskaren af mer än vanlig betydelse. Dels är det, och isynnerhet hos oss, sällsynt att få höra dylika kompositioner, till hvilkas inöfvande och exequerande fordras så många resurser samt så mycken tid och så träget arbete, dels ser man i sångföreningens sträfvanden åt detta håll en borgen för de högre musikaliska intressenas upprätthållande och utveckling.

Genom utförandet af denna tondikt, hvars inöfvande icke är ett verk af några dagar eller veckor, utan af flere månaders oförtröttadt arbete, har sångföreningen och dess skicklige samt nitiske ledare, herr Faltin, förvärfvat nya anspråk på den musikaliska allmänhetens erkännande, ett erkännande, som äfven kommit dem till del genom ett stort och varmt deltagande för deras prestationer.

Konsertens omedelbare verkan var förhända på den stora publiken, bortskämd såsom denne är genom operamusikens sinligt retande kling-klang, icke så liflig och genomgående som man kanske förmodat och hoppats. Vi tro dessutom, att Schumann till hela sitt skaplynne såsom kompositör är sådan, att han åtminstone i sina större verk, aldrig kan blifva populär eller rätt njutbar för den stora allmänheten, hvilken fordrar varmare ingifvelse och mindre reflekterad konstproduktion. Det är just reflexionen, som beröfvar tondikten dess omedelbara, friska intryck. En af Schumanns varmaste beundrare, den bekanta estetikern och kritikern Ambros, har yttrat: „Det är snarare den omständigheten, att Schumann var en reflekterande ande (hvarifrån äfven hans eminenta förmåga såsom kritiker härstammade), som låter ett slags återsken af detta reflekterande falla öfver hans musik, och derigenom väl icke ger honom "eftertankens kranka blekhet", men dock hopar på hans nacke tankens last och möda." Häruti ligger, enligt vår öfvertygelse, den egentliga orsaken, hvarföre Schumann väl förstår att intressera, men icke att hänföra.

Det är ej heller någon lätt sak, att till Thomas Moore's luftigt sköna dikt med dess orientaliska färgprakt komponera en musik, som med densamma skulle förmå täfla i tjuskraft. De bilder, poemet framkallar för vår inre syn, äro så skära, så ljufva och så glänsande, att musiken, hvilken skulle utgöra liksom en ytterligare förklaring öfver dem, förefaller endast såsom en matt reflex af deras himmelska strålglans. — Allt det berättande i dikten är recitativiskt behandladt och framkallar derföre, oaktadt flere enskilda skönheter, en oundviklig tyngd och monotonie, hvilka snarare draga ned poemet, än lifva och illustrera detsamma.

Ej heller de rent lyriska utgjutelserna, af hvilka icke så få hafva mycken frändskap med recitativet, lifvas af någon högre, omedelbar inspiration, hvilken skulle förmå lyfta åhörarens känsla och taga honom med sig. Der förenas många sköna, konstrikt arbetade detaljer, här och der ett melodiskt fängslande motiv, sinnrika och vackra harmoniska kombinationer, men en genomgående anda, beslägtad med poemets sublima flygt, och mäktig af djupa och lifliga intryck saknar Schumanns komposition, så vidt vi förstå.

Utförandet var vårdadt och vittnade om den sorgfälligaste inöfning, men föreföll det oaktadt litet matt. Man saknade öfverhufvud lif och nyansering, så väl hvad körerna som solopartierna beträffar. Det är ej heller någon ringa konst att kunna bibringa dessa så vigtiga och fängslande egenskaper vid en execution, der så många ojemna elementer måste sammanhållas. De bland solisterna, hvilka bäst hade uppfattat sitt parti och förstodo att gifva ett lifligare uttryck deråt, voro fru Maria Collan, m:lle L. Lagus och herr Navratil. — Om vi tillåtit oss dessa små anmärkningar, kunna de icke göra något intrång på den förtjenst om vår högre musikaliska odling, som sångföreningen och dess ärade medlemmar samt anförare inlagt genom sina båda senaste konserter.

— **Finsk Tidskrift**, februarihäftet, har utkommit och innehåller: 1.) Hrr Ehrströms och Donners petition (fortsättning och slut från föreg. häfte) af Robert Tigerstedt; 2.) Några drag ur Upsala universitets historia, anmälan af Annerstedts "Upsala universitets historia", första delen, genom M. G. Schybergson; 3.) Lidners finska resa (fört. och slut) af C. G. Estlander; 4.) Poemer ("Ben Hassan" och "Fångens julnatt") af —r— R—r. 5.) I Bokhandeln, recensioner och anmälanden ("Om albuminurins protogenetiska vilkor, af J W. Runeberg", genom Hugo Holsti; "Om Nyländska mans- och qvinnonamn under medeltiden, af A. O. Freudenthal", genom H. Vendell, "Instinkten, dess förhållande till lifvet och förståndet af H. Joly", genom O. M. Reuter, samt "Historiskt bibliothek, utgifvet af Carl Silfverstolpe", genom M. G. Schybergson; 6.) Öfversigt (inhemsk bildande konst, ett besök i Åbo domkyrka, konstnotiser) af C. G. Estlander; 7.) Nekrologi (*Robert Björkenheim*, af L. Mechelin, den tyske målaren *Filip Veit* och den fransyske målaren *Gustave Courbet*, af C. G. Estlander; 8.) Finsk bibliografi (15 jan. — 16 febr.) — I tidskriftens prenumerationsanmälan meddelar redaktionen: "Med hänsyn till den spridning tidskriften numera vunnit i de nordiska länderna, erbjudes tillfälle, att mot en afgift af 20 penni petitraden införa annonser, hvilka emottagas i Dagbladets kontor, Alexandersgatan 18".

— **Eldsvåda.** Hufvudbyggnaden af Finlands äldsta mekaniska verkstad å Fiskars nedbrann i söndags den 17:de dennes. Elden sades hafva blifvit varsnad omkring kl. 11 f. m., invid en kamin i andra våningen, öfver hvilken en större hög vind var belägen, hvarest modeller försvarades. — Byggnaden var af tegel under jernplåttak. Branden slutade kl. 5 e. m. Lyckligtvis rådde vindstilla. Den nedbrunna verkstaden var assurerad, ehuru lågt.

Fiskars mekaniska verkstad med gjuteri inrättades af assessor Julin och började under hans egen ledning sin verksamhet år 1827, men privilegierades först år 1837.

Den del af mekaniska verkstaden, som nedbrann, drefs af en liten turbin med ymnig vattentillgång från ett 30 fots fall.

(H. D.)

Från Paris.

(Forts. o. slut fr. n:o 40.)

Arbetena för expositionen fortgå oafbrutet och inom den på Mars-fältet uppförda hufvudbygnaden äro de så långt framskridna, att utställarne redan börjat med den dekoration af deras särskilda partier, som åligger dem sjelfva att utföra. Det kan sålunda icke vara något tvifvel om att allting på denna sida blifver färdigt till den utsatta tiden. Svårare ser det ut, huru allt skall kunna medhinnas på Trocadero, der allting ännu liknar ett chaos. Dock, man har ju ännu på sig i det närmaste tre månader och på den tiden kan mycket ske. — De utländska kommissarierne äro nästan alla i full verksamhet, ehuru de förberedande arbetena på denna afdelning äro mindre långt hunna än på den franska. Förhållandena hafva hittills hindrat påbörjandet af installationen för den ryska och finska utställningen; men efter hvad jag erfar skall denna nu oförtöfvadt sättas i gång. — Man klagar från de främmande kommissariernes sida, och visst ej utan skäl, att alla de åtgärder från deras sida, som bero på det franska generalkommissariatet, fördröjas på ett aldeles oerhördt sätt genom långsamheten i expeditionen hos detta sistnämnda. Detta kommer sig af det vanliga franska centralisations-systemet, som äfven här tillämpas och drifves till det yttersta. Generalkommissarien, senatorn Krantz, är den som personligen skall afgöra hvarje, äfven den obetydligaste fråga, och som en enda menniskas krafter naturligtvis äro begränsade, likasom hans tid, och som vidare allting från det största till det minsta skall gå på den skriftliga vägen, så uppstår härigenom alltjemt obehagliga dröjsmål. Så t. ex. hafva de utländska kommissarierne ännu icke kunnat erhålla inträdeskorten för utställningsbygnaden åt de resp. utställarne, som kommit hit i god tid för att göra sina installationer, många andra liknande fall att förtiga.

Jag har i tidningarna hört berättelsen om ett sammanträde, som i dagarna hållits af vid pass hundra stycken hotelegare i Paris och hvarvid de öfverenskommit om sitt förhållande till de resande, hvilka skola komma till expositionen. Det gälde att på förhand söka stäfja den benägenhet, en del medlemmar af denna hedervärda korporation utan tvifvel hyste i sitt stilla sinne att, *sit venia verbo*, klå in på bara benen hvarjom och enom som trädde inom hans murar. Hotelegarne hafva nu beslutat att endast göra en *lindrig* förhöjning i sina vanliga priser. Detta "lindrig" är kanske ändå nog att komma en kall kåre att löpa utefter ryggraden på mången, som betänker huru allting är relativt här i verlden och att det lindriga i värdens ögon kan te sig helt annorlunda för gästen. Det säkraste skall bli, att egarne till så många hotel som möjligt, stora och små, offentliggöra en prislista på sina rum- och matpriser, så att den resande på förhand må ega någon garanti att icke sjelf blifva uppäten. — Lyckligtvis är Paris så stort och konkurrensen så uppdrifven, att här finnes möjlighet för de mest olika anspråk och tillgångar att blifva tillgodosedda, och man behöfver ej befara att det skall gå på samma sätt som vid utställningen i Wien, der de resande afskräcktes af de fabulöst uppdrifna priserna i hotelen. Jag vill till och med erin-

ra mig att jag i en nyårsrevy här i Paris hört i en kuplett följande stycke högre poesi derom:

L'excessive cherté, de vos locaux motive
Mon départ immédiat par la locomotive.

En högst upprörande händelse, som nyss tilldragit sig aldeles utanför Paris, har väckt en allmän sensation äfven här der man eljest är temligen blaserad för allt slags ohyggligheter. En fabrikant i Paris, som egde ett litet landställe ett stycke utom staden på södra sidan, hade i söndags begifvit sig dit ut i sällskap med ett fruntimmer och deras lilla barn, en gosse på fyra år. På qvällen när de skulle taga jernvägen från närmaste station, fingo de den olyckliga idén att i stället för landsvägen gå midt öfver ett fält som låg framför dem. Det var aldeles mörkt, och plötsligt nedstörtade mannen i ett djupt hål, som bildade öppningen till ett af de omkring Paris allmänt förekommande stenbrotten. I fallet drog han sin följeslagerska med sig. Hon dog på ögonblicket, han afbröt en arm och ett ben och förblef i *fem timmar* liggande hjelplös bredvid den döda. Den lilla gossen var ensam i mörkret ute på öppna fältet endast hörande djupt under sig fadrens jämmer och nödrop. Efter att hafva tillbragt flera timmar i denna hemska belägenhet och anande arten af den katastrof som inträffat, kryper han fram öfver fältet, faller gång efter annan i vattengropar och diken, men träffar slutligen på ett hus, hvars innevånare han väcker med sina skrik. Efter långt letande fann man de begge kropparna. Mannen dog efter att hafva blifvit förd till ett sjukhus.

Den af telegrafen i går hitförda underrättelsen om mordförsöket på general Trepoff i S:t Petersburg har här väckt mycket uppseende. Generalen är bland den franska kolonien i S:t Petersburg särdeles populär och har sedan sitt besök i Paris för ungefär ett år sedan, för att studera den franska polisens organisation, äfven här lemnat de bästa minnena hos alla dem, som kommo i beröring med honom. ×

Landsorten.

Åbo. Bokhandlaren J. W. *Lillja* afled den 17 febr. „Genom detta dödsfall, yttrar Å. U. för i går, bland annat, har vårt samhälle beröfvats en man, hvars energiska och mångsidiga verksamhet till förmon för Åbo stad gör att hans bortgång med nödvändighet här på orten måste framkalla en allmän känsla af uppriktig sorg och saknad. Och särskildt är Johan Wilhelm Lilljas frånfälle egnadt att varmt beklagas af detta blad, vid hvilket hans minne är outplånligen förenadt allt från den tid han i egenskap af dess hufvudredaktör bragte detsamma upp till en ståndpunkt, som, på samma gång dess läsarekrets vidgades, tilldrog bladet en allmän uppmärksamhet inom hela vårt land.

— Saltimporten i Åbo uppgick enligt Å. P. under år 1877 till 47,575 tunnor.

S:t Petersburg.

I går transporterades de uti kriget tagna troféerna till Troitska katedralen, hvarest de skola förvaras.

— Från Odessa meddelas, att österrikiske konsuln derstädes offentligen underrättat stadens myndigheter att turkarne uttrymt Sulina och att han öfvertagit att skydda de ryska intressena.

— „Nikolajeffs Tidning" offentliggör en dagordre af chefen för Svarta hafs flottan och hamnarna derstädes, hvarigenom, till följd af vapenstilleståndets ingående, anbefalles att åter tända fyrarne vid nämnde haf.

— Från Odessa skrifves till „Golos" att de fransyska och italienska bolagens ångbåtar återbegynt sina resor emellan Odessa och Konstantinopel.

— **Finnar i rysk tjenst.** Transporterade: underlöjtnanten vid 145:e Nytscherkassiska H. K. H. Tronföljaren, Cesarevitschs inf. regimente *Hirn* till 6:e Tauriska H. K. H. Storfursten Michael Nikolajevitschs grenadier regimente och fänriken vid 153:e depot inf. bataljonen *Falck* till 14:e Grusinska H. K. H. Storfursten Konstantin Nikolajevitschs grenadierregimente.

Till riddare utnämnd: af K. S:t Stanislai ordens tredje klass med svärd, föreståndaren för krigshospitalets n:o 55 apotek provisorn *Lange*.

— Journal de S:t Pétersbourg för den 17 februari meddelar främst i sin officiela afdelning protokollet om fredsgrundvalarnes antagande och vapenstilleståndskonventionen, båda undertecknade i Adrianopel den 19 (31) januari, samt låter dem föregås af följande inledning:

„Det är först i går den 3 (15) dessa aktstycken, till följd af kommunikationernas svårighet, kommit H. M:t Kejsaren tillhanda. — Det är icke ur vägen att anföra några omständigheter för att belysa gången af underhandlingen, som lidit dröjsmål förmedelst nödvändigheten att flytta högqvarteret samt telegrafliniernas afbrott uti ett land, som jemnt och nätt blifvit utrymdt af fienden."

„Den 16 (28) januari anhöllo de turkiska ombuden, som icke emottagit något svar från Porten på den begäran om definitiva instruktioner, hvilken de afsändt till Kasanlyk, om tillstånd att få igenom våra förpostlinier sända ett bref till Konstantinopel med en särskild budbärare. Denna anhållan beviljades dem, men på samma gång anmodades de att lemna svar senast den 21 januari (2 februari). Efter det nämnde befullmäktigade den 18 (30) emottagit ett telegram från Konstantinopel, dateradt den 12 (24) begärde de att få sammanträffa med H. K. H. Storfursten Öfverbefälhafvaren. Då förklarade de, att Turkiet underkastade sig alla våra vilkor, emedan det icke mera hade utvägar att göra motstånd. De betygade tillika en liflig önskan om en snabb uppgörelse, som kunde tillåta fiendtligheternas inställande. H. K. H. Storfursten Öfverbefälhafvaren utsåg genast militärbefullmäktigade med uppdrag att jemte de turkiske befullmäktigade reglera enskildheterna rörande demarkationslinien samt vapenstilleståndsvilkoren. Samma dag vidtogo de förberedande underhandlingarne om protokollet öfver de preliminära fredsgrundvalarne samt öfver stilleståndskonventionen; och den 19 (31) januari kl. 6 e. m. tecknades å dessa aktstycken de namnunderskrifter, som gjorde dem bindande. Befallningar utfärdades omedelbart att inställa operationerna ut efter hela linien; general Skobeleff, hvars fördelning befann sig mest nära Konstantinopel, mottog befallningen ännu samma afton."

„Det var icke utan tungt sinne de turkiska ombuden tecknade sina namnunderskrifter under dessa handlingar. De insågo dock, att i den belägenhet, hvari Turkiet blifvit försatt genom kriget, freden var dess enda räddning. I det den gamle Namyk-pascha fattade pennan för att skrifva sitt namn kunde han icke återhålla sina tårar, och när H. K. H. Storfursten räckte honom handen samt uttalade en förhoppning, att Ryssland och Turkiet framdeles skulle förblifva vänner, tryckte Namyk-pascha länge hans lojala hand utan att kunna yttra ett ord."

„Framtiden skall ådagalägga, att förverkligandet af denna förhoppning är öfverensstämmande med Turkiets sanna intressen, såväl som med Rysslands som Europas."

KRIGET.

Daily News specialkorrespondent vid ryska arméen i Rumelien telegraferar den 7 febr. från Kadikoi:

I går afton ankom jag hit jemte grefve Keller, general Skobeleffs stabschef. Han anlände i egenskap af parlamentär för att bestämma demarkationslinien och det neutrala området emellan de båda arméerna under tiden för vapenstilleståndet.

Intilldess freden blifvit undertecknad är general Skobeleffs hufvudqvarter i Tschataldja. Kavalleriet anlände dit i går och han sjelf kommer jemte förtruppen af hans infanteri-kolon i morgon.

General Gurkos avant garde inträffar i dag i Silveri på kusten af Marmora sjön; generalen sjelf befinner sig i detta ögonblick i Rodosto.

Det var med svårighet man kunde förmå turkarne att utrymma de uti protokollet angifna territorier och ehuru det var öfverenskommet att de till den 6 febr. skulle draga sig tillbaka ur alla deras positioner, har detta tills i dag ännu icke skett. För att få veta om de alls ämna göra det och för att bestämma demarkationslinien, är det som grefve Keller ankommit hit. Först helt sent i går afton erhöll Mukhtar-pascha de nödiga föreskrifterna från Konstantinopel och trodde dertills att begge arméerna helt enkelt skulle stanna der de befunno sig vid vapenhvilans undertecknande.

Han blef således högst förvånad då han såg att de ryska trupperna fortsatte att framrycka. Då general Strukoff, chef för Skobeleffs kavalleri, i förgår anlände till Silveri, fann han der ännu turkar, som nekade att öfvergifva denna ort, under uppgift det de i detta hänseende icke emottagit befallningar. Först efter det den ryske generalen framförde ett batteri och hotade att öppna eld, medgåfvo de att lemna orten.

I går erhöll Mouhtar-pascha befallning att utrymma sina positioner. Han begärde endast ett uppskof af tre dagar för att bortföra sitt grofva artilleri och ammunition, hvilket med de vägar, som här finnas, är nära nog omöjligt.

Till Times telegraferas den 10 febr. från Adrianopel:

Under tiden emellan turkarnes aftåg och ankomsten af de första ryska detaschementerna var Adrianopel öfverlemnad till konsulernes förvaltning. Genast efter sin ankomst utsåg general Strukoff en komité för den allmänna säkerheten, bestående af medlemmar från de olika församlingarne: greker, bulgarer, armenier, judar och turkar. Konsulerne tillätos att provisoriskt bibehålla vid sina personer en turkisk vakt, för att skydda dem personligen och deras landsmän. Turkarne aflemnade sina vapen i konsulaten och betraktades icke såsom krigsfångar. De afreste i dag till Konstantinopel. Konsulerne begåfvo sig till jernvägsstationen för att tacka dem för deras tjenster.

Jernvägsförbindelsen emellan Adrianopel och Konstantinopel är, i brist af rörlig materiel, fortfarande afbruten. De ryska myndigheterna hafva icke för afsigt att neka vanliga resande begagnandet af jernvägen.

— Till Nordiska Budbäraren skrifves, att då depeschen om vapenstilleståndet anlände till H. K. H. Cesarevitschs armée var allt förberedt till en stormning af Rustschuk.

UTRIKES.

Den officiösa Nordd. Allg. Ztg i **Berlin** försäkrar i sin senaste n:r att tre-

---

Guld och blod.

Social roman
af
Gregor Samarow.

Hon öppnade etuiet och räckte det åt herr von Waltersleben. Det innehöll ett dyrbart armband af matt guld med en praktfull, af perlor omgifven diamant.

— Ni sökte nyligen ett armband för er hustru, sade hon i det hon lät diamanten blixtra i solskenet; — detta bör motsvara hennes smak.

Herr von Walterslebens osäkra blick gnistrade vid anblickrn af smycket. Han tog detsamma och betraktade det några ögonblick, sedan tillslöt han etuiet och ställde det på sitt skrifbord.

— Det är ett nöje, att hafva affärer med er, fru Berksen, sade han. — Tacka ni den lilla Leontine, — jag skall åter stå henne till tjenst, då hon behöfver det.

— Hon sörjer nog för sig, svarade fru Berksen, så snart man blott för henne på rätt spår, och det är min sak. Men nu till den andra angelägenheten, om hvilken jag ville tala med er.

Se n:o 41.

Herr von Waltersleben lyssnade med spänd uppmärksamhet.

— Ni erinrar er, fortfor fru Berksen, att jag för någon tid sedan hos er rekommenderade en liten judisk handlande, — han behöfde femtio thaler. — Jag bad er gifva honom hundra. —

— Ja, ja, jag påminner mig, svarade herr von Waltersleben, — han har en dotter, på hvilken ni kastat edra blickar; — hans vexel förfaller i dag. —

— Derföre kom jag, sade herr Berksen, — ni har väl ej bortlemnat vexeln?

— Hvartill svarade fru von Waltersleben med en föraktlig axelryckning: — jag har lemnat peningarna på er önskan, — papperet har knappt något värde.

Han öppnade en låda i sitt skrifbord och tog, flygtigt genombläddrande de der liggande papperen, fram ett ifyldt vexelformulär.

— Här! sade han, — hvad skall göras dermed?

— Ni skall skänka mannen papperet och ännu tillägga hnndra thaler, på det han må afstå sin faderliga rätt öfver dottern åt mig. — Flickan har en underbar skönhet som ingen märkt i hennes lumpor, — hon tycks äfven ha förstånd och karakter, — jag hoppas kunna göra mycket af henne.

— Och har ni redan någon plan? frågade herr von Waltersleben, — har ni tänkt på någon?

— Kommerserådet Severin, sade fru Berksen kort.

— För fan! ropade herr von Waltersleben, ni stiger högt med den lilla, — det gör mig verkligen nyfiken, — Severin är en kännare. — Men, sade han sedan, af den affären blir ej något att skörda; kommerserådets kassor äro outtömliga, — honom skall ni ej föra till mig som kund, — mig tillfaller ingenting deraf, sade han missmodigt.

— Icke just nu, svarade fru Berksen. — Först skall jag göra min lilla affär dervid; — men äfven er tid skall komma. — Den lilla judinnan måste först uppfostras och dertill är den rike Severin med sin outtömliga kassa just den rätte mannen. — Sednare skola vi använda henne på annat sätt, och hon skall föra månget villebråd i ert nät. — Jag tänker göra mycket af henne. — Jag har låtit iakttaga henne. — Hon besöker i hemlighet theatern; älskar stora skådespel. Detta bevisar fantasi och förstånd, och dertill denna verkligen utomordentliga skönhet. — Ledes allt detta rätt, så har hon en stor framtid. — Dock nu sluta vi saken! Fränkel är säkert här; — låt kalla honom.

Herr von Walterslebeu ringde och befallte sin betjent att införa handelsman Fränkel.

Några ögonblick derefter inträdde denne genom skrifrummet och blef ödmjukt stående vid dörren.

Han hade försökt att göra sin yttre person så anständig som möjligt, men hans slitna, något för vida rock hade ej kunnat befrias från sina fläckar och visade äfven i sömmarna några upprifna ställen, och den hatt, han höll i handen, hade knappt något af sin ursprungliga form. Hans hår var visserligen kammadt, hans ansigte rakadt, men hans bleka, infallna kinder, hans oroligt ryckande mun, hans matta, halft skyggt, haft trotsigt blickande ögon visade spåren efter nattens svåra rus, hvars tyngd hela natten hvilat öfver honom.

— Herr baron förlåter väl, sade han, något stammande, att jag kommer så tidigt, men jag måste bedja om ert godhetsfulla öfverseende. — Den skuld, som i dag är förfallen . . .

Herr von Waltersleben hade med en knappt märkbar nickning besvarat judens ödmjuka helsning. — fru Berksen satt allvarlig och värdig, tillochmed det stereotypa välvilliga leendet var försvunnet från hennes ansigte, och sträng blickade hon på Fränkel, som oroligt vände sin gamla hatt mellan händerna.

— Jag kunde tänka det, sade herr von Waltersleben, att ni med ert lefnadssätt och med ert vårdslösande af edra affärer icke skulle tänka på uppfyllandet af edra förbindelser. — Jag har bistått er på min ärade väninnas önskan, — egentligen borde man ej fästa något afseende vid er, utan öfver-

kejsarförbundet fortfar att orubbadt ega bestånd, i trots af åtskilliga tidningars påståenden om motsatsen. Förhållandet mellan hofven i Berlin, Wien och S:t Petersburg, säger bladet, erbjuder fastmer en borgen för den allmänna fredens upprätthållande.

I ett bref från **Wien** skrifves: "På regeringens i Bukarest nyligen utsända cirkulär angående den rumänska delens af Bessarabien afträdande till Ryssland, har Wienkabinettet svarat med en not, i hvilken Österrike-Ungerns bifall till retrocessionen och Rumäniens ersättande medelst Dobrudscha uttalas. Wienkabinettet skulle blott icke godkänna, att Rumänien finge Widdin och kretsen af samma namn till skadeersättning. Denna österrikiska not torde föröfrigt redan hafva meddelats i senaste hemliga parlamentssammanträde i Bukarest. Man betviflar alls icke, att retrocessionen skall försiggå ojemförligt mycket lugnare, än man varit böjd att antaga i följd af de häftiga rumänska demonstrationerna. — Enligt ett rykte, som i dag var gängse i deputeradekretsar, har kejsar Frans Josef i dessa dagar skrifvit ett egenhändigt bref till kejsaren af Ryssland. Om detta bekräftar sig, vore det i närvarande ögonblick ett i dubbelt afseende betydelsefullt steg. — "Dardanellergåtan" är ännu icke löst. Man vet icke huruvida Vefik Pascha har rätt, då han säger, att England afstått från att skicka sin flotta till Konstantinopel, eller om lord Derby har rätt med sitt tillkännagifvande, att flottan den 14 skall befinna sig "i närheten af eller utanför Konstantinopel". En medelväg, som löser denna motsägelse, kan ganska väl tänkas. Britiska flottan kan få tillåtelse att inlöpa i Dardanellerna, utan att direkt ankra utanför Konstantinopel. Den måste då göra halt någonstädes på halfva vägen och vore sålunda "i närheten" af Konstantinopel. Men i hvarje fall vore Englands ofantliga moraliska nederlag icke godtgjordt ens dermed, att dess flagga redan i morgon kunde paradera utanför seraljen. Turkiet har visat England, att det icke längre står under dess kommando. Vidkommande de öfriga makternas ditsändande af sina flottor äro underrättelserna hvarandra motsägande. Tyskland synes vilja afhålla sig från en maritim expedition, och man måste afvakta om icke denna hållning skall hafva inflytande på de andra staternas beslut. — Stämningen i Österrike är mycket upprörd. Ryktena om en mobilisering vilja alldeles icke förstummas. Fältmarskalken erkehertig Albrechts i går skedda återkallande från hans lustslott Arco i södra Tyrolen, äfvensom grefve Andrassys långa audiens i går hos kejsaren uttydas i en oroande anda. Isynnerhet göra tidningarna i Pest ett fasligt väsen. De fordra en skyndsam och afgörande handling; några af dem anse kriget för oundvikligt, men äfven de hofsammaste yrka åtminstone på en diplomatisk aktion, på konferens eller kongress, men i hvarje fall på aktion. För ögonblicket kan det icke med full säkerhet bestämmas, huruvida några oroande uppgifter, som härröra från annars väl underrättadt håll, äro grundade eller icke. För min del tror jag icke att man bör befara något öfveriladt steg från härva ande kabinett".

Påfvens död har naturligtvis gifvit anledning till en mängd gissningar om den hållning, som de europeiska, isynnerhet de katolska regeringarna skola intaga till konklaven. Enligt Indép. belge har Italien redan under förlidet år blifvit ense med de katolska makterna angående konklavens frihet och åtagit sig garantien för densamma, ifall makterna vilja gifva kardinalerne rådet att respektera traditionerna. I annat fall vill Italien icke ikläda sig någon garanti. Frankrike skall, enligt samma blad, i början hafva intagit eu tvetydig ställning och dröjt med sitt biträdande af den mellan de öfriga makterna träffade öfverenskommelsen. Först genom hr Waddingtons öfvertagande af utrikesportföljen har en ändring inträdt häruti, och haft till följd Frankrikes samtycke. Univers tror sig veta, att hr Waddington tillsagt franska sändebudet vid påfliga stolen, baron Baude, att vid det blifvande påfvevalet iakttaga den strängaste neutralitet. Beträffande begagnandet af vetorätten från Österrike-Ungerns sida erfar Wien-tidningen Fremdenblatt ur god källa, att nödiga mått och steg härom träffats redan 1875, då påfven var allvarsamt sjuk. Erkebiskopen i Wien, kardinal Rauscher hade då blifvit utsedd att på kejsarens af Österrike vägnar utöfva "exklusivan," hvarjemte furst-primas af Ungern samtidigt utsågs till hans eventuela substitut. I följd af kardinal Rauschers frånfälle blir det nu furst-primas af Ungern, som i Rom skall föra kejsarens talan, och före sin afresa dit har han också fått nödiga instruktioner såväl af kejsar Frans Josef som grefve Andrassy.

Telegrafunderrättelser.

Berlin *d. 16 febr.* Till Nordd. Allg. Zeitung telegraferas från Wien: Underhandlingarna rörande konferensen äro förmelt slutförda. I stället för den ursprungligt föreslagna formen är numera formen af en kongress antagen. Bestämmandet af kongressens säte är öfverlemnadt åt Österrike-Ungern, med undantag dock af garantimakternas hufvudstäder, och Österrike-Ungern har föreslagit Baden-Baden.

Wien *d. 16 febr.* Frågan om konferensen är definitivt afgjord. Å densamma skola ministrarne personligen deltaga och den skall hafva karakteren af en kongress. Man tror, att den efter två veckor skall sammanträda i Baden-Baden.

Det underligger intet tvifvel, att österrikiska regeringen öppnat underhandlingar med Wiener bankirhus om ett lån.

Man ärnade sända baron Hofmann till London, för att inleda underhandlingar om ett utländskt lån, men denna afsigt har på obekanta grunder provisoriskt blifvit uppgifven. Den sannolika grunden är, att blott ringa förhoppning finnes för att i London få upptaga ett österrikiskt lån.

Berlin *d. 16 febr.* I härvarande regeringskretsar yttrar sig med hänsyn till möjligheten af en allmän europeisk sammanstötning ett visst missnöje. Furst Bismarck skulle genast se en viss eftergifvenhet från Rysslands sida, för att lugna England. I följd af det invecklade läget är hans missnöjd med interpellationen. Då densamma dock skett med hans goda vilja, vill han besvara den om tisdag.

Wien *d. 16 febr.* Spänningen i situationen lägger sig småningom. Tack vare furst Bismarcks skickliga mellankomst skall österrikiska regeringen, enligt all sannolikhet, besluta sig för att annexera Bosnien och Herzegowina. Frågan om återställandet af den förra ryska gränsen vid Nedre Donau kan anses som bilagd. Öfverlemnandet af Donaufästningarna åt Ryssland på grund af vapenstilleståndet har begynt.

London *d. 17 febr.* Observer skrifver: "Ända till sista minuten har ingen positiv underrättelse inträffat om ryska truppernas framryckande emot Konstantinopel; men i ryska kretsar försäkrar man, att trupperna i dag eller i morgon skola beträda staden, hvarvid positivt ifrågaställes afsigten att besätta Gallipoli. Ryssland föreslår att äfven upptaga Nord-Amerikas Förenta stater på kongressen. England opponerar sig häremot, men föreslår å sin sida, att Grekland må representeras å kongressen. Ryssland skall hafva förklarat Porten, att det är önskansvärdt, att muselmännen aflägsnas från Bulgarien. Grekland skall, ifall tillfälle yppar sig, sannolikt följa Piemonts exempel vid afslutandet af Krimkriget.

Washington *d. 16 febr.* Den af senaten antagna silfverbillen erkänner silfverdollarn såsom lagligt betalningsmedel efter nominalvärde vid alla offentliga och enskilda betalningar, med undantag af de fall, då kontraktsenligt äfven betalningsmedlet är bestämdt.

Officiela och legala kungörelser.

Wederbörande egare till ett par stångbarduner af hampa, ett par stångbarduner af zink, ett zinkstag, en kabel, ett silfwerur, tre jernblock, ett paraply, fyra fajanstallrikar, två rostiga bordsknifwar, en tennförläggarsked, ett logglod och diverse jernsträp, hwilken egendom jemte ett tomt brefkuvert med återknad adress till Kapten Winter, Bonden Johan Erik Pettersson och andre personer från Kökar kapell den 3 i denne månad bergat från ett på en underwattensklippa utanför Kökar lotsplats uppslaget skanstak, uppmanas härigenom att, wid det i § 169 af nådiga sjölagen, den 9 Juni 1873, stadgade äfwentyr inom natt och år efter det härom tredje gången kungjorts göra sin rätt till nämnda egendom gällande antingen antingen härstädes eller hos Tullkammaren i Degerby. Helsingfors, af Generaltulldirektionen, den 22 Januari 1878. Enligt befallning:
305(3—3) O. F. Gylling.

Som Bondesonen Erik Andersson wid sökt lagfart å en åttondedel af Eerola skattehemman n:o 3 om ett trettiotwåendedels mantal i Haawisto by af Strömfors socken, icke kunnat behörigen styrka sine företrädares åtkomst till sagde hemmansdel, så warda, jemlikt Häradsrättens i nämnde och Lappträsk socknars tingslag denne dag derom affagda beslut, de som med stöd af bättre rätt wilja lagfarten hindra, härigenom uppmanade att sin talan derom wid sagde Rätt utföra och stemning dertill uttaga inom natt och år efter det denna kungörelse warit tre gånger i landets allmänna så finska som swenska tidningar offentliggjord, wid äfwentyr att den sökta lagfarten eljest meddelas. Sjökulla boställe i Lappträsk socken, den 26 Oktober 1877.

På Häradsrättens wägnar:
Kasper Wrede.
F:d. 399(3—2)

Emedan Bonden Johan Fredrik Roswall Honga, från Tiurla by i Welkua kapell af Töfsala socken icke kunnat styrka sine företrädares laga åtkomst till en tredjedel af Honga hemman i nämnde by, ty warda den eller de, hwilka tro sig befogade att på grund af bättre rätt klandra berörde åtkomst, härmedelst uppmanade att denna sin klandertalan wid Häradsrätten härstädes, efter föregången laga stemning, anmäla och utföra inom natt och år efter det denna kungörelse warit tredje gången uti landets allmänna tidningar införd, wid äfwentyr att Johan Fredrik Roswall meddelas slutlig lagfart å lägenheten. Tingsstället Järppilä enstaka rusthåll i nämnda socken, den 27 September 1877.

På Domareembetets wägnar:
J. E. Hällfors.
F:d. 360(3—3)

Genom i dag affagdt utslag har Rådstufwurätten ställt Murarelärlingen Frans Herman Grönroos från denna stad, såsom oförmögen att gods sitt sjelf wårda, under förmyndarewård af Formannen Karl Fröjdman; hwilket jemlikt Kongl. förordningen den 11 Maj 1774 härigenom kungöres. Åbo Rådhus, den 30 Januari 1878. Ex officio:
465 Carl Arw. Tollet.

Härmedelst tillkännagifwes, att innewarande års lagtima winterting i Nykyrka och Kuolemajärwi socknars tingslag hålles å vice Länsmannen Summas hemman i Kirkkojärwi by och förstsagde socken.
454(3—1) And. Isr. Cajander.

Att Hans Kejserliga Majestät den 7 Juni sistförlidne år fastställt stadgar för "Kajana Ölbryggeri Aktiebolag" samt att dessa stadgar blifwit i dag upptedde och intagne i Magistratens protokoll warder härmedelst kungjordt. Kajana Rådhus den 14 Januari 1878.

På Magistratens wägnar:
462 H. Wiklund.

Den eller de, hwilka tro sig ega sog att klandra undertecknades åtkomst till halfwa Tapani skattehemman, om $\frac{5}{24}$ mantal, i Laukola by, Wahto kapell och Masku socken, hwilken lägenhet wi medelst köpebref af den 24 Januari 1874 tillhandlat oß utaf Bondeenkan Ewa Susanna Samuelsdotter Pahlman för i köpestilling erlagde ettusen sexhundra mark, uppmanas härmedelst att, inom natt och år efter det denna annons warit tre gånger uti tidningarne införd anmäla och utföra sin klandertalan wid Masku och Nousis socknars Häradsrätt, wid äfwentyr att slutlig lagfart å lägenheten blifwer oß bewiljad. Wahto, den 1 Februari 1878. 473(3—1)
Karolina Johansdotter. Anders Johan Palmroos.

De som hafwa något emot undertecknads frejd och hinderslöshet till äktenskap, anmäle sådant inom laga tid hos pastorsembetet i Åbo.

Anders Gustaf Sohlman,
224(3—2) jernsilare.

---

lemna er åt eländet; — men fru Berksen har ännu en gång bedt för er — ni har verkligen mera lycka än förtjenst. —

Fränkel utsträckte liksom tackande handen mot fru Berksen, — ett skimmer af glädje flög öfver hans ansigte, utan att likväl göra det behagligare eller mera tilltalande.

Fru Berksen slog händerna tillsammans och sade i salvelsefull ton:

— Jag kan ej herr von Waltersleben, om han äfven förtjenar det, besluta mig för, att låta honom falla i elände innan allt är försökt, för att föra honom på en bättre väg. — Den der Fränkel, fortfor hon, är knappt värd någon vidare hänsyn, men jag har nu en gång velat hjelpa honom, då jag tillfälligtvis kommit i hans hus och sett hans nöd. — Han har en gammal mor, och en dotter, för hvilken jag intresserar mig, och som är värd att komma i bättre händer. —

Fränkel lyssnade, — en egendomlig stråle framsköt ur hans matta ögon.

— Ni är alltid så god, fru Berksen, sade von Waltersleben.

— Må vara, svarade denna, i det hon uppslog ögonen mot rummets tak; — gentemot sina medmeniskor måste man alltid snarare göra för mycket än för litet. — Som sagdt således, — jag intresserar mig för det arma barnet, lilla Kätchen, och ville gerna förskaffa henne en bättre framtid och derigenom ännu en gång äfven gifva Fränkel tillfälle, att genom arbetsamhet och ordning upphjelpa sina affärer. — Jag har uttalat min åsigt för er, meddela honom densamma.

— Så hör då! sade herr von Waltersleben, — hvad denna förträffliga fru vill göra för er, — ni förtjenar det icke, — men hon har nu engång fattat sitt beslut. Försök att visa er tacksam. Hon vill, fortfor han med höjd stämma, helt och hållet öfvertaga omsorgen om er dotter — låta uppfostra henne och sedermera förskaffa henne en tjenst. — Naturligtvis måste ni då i laglig form afträda edra faderliga rättigheter åt fru Berksen, ni bör finna det naturligt, att hon ej kan vilja se sitt goda verk förstördt af ert inflytande. —

Ett fult, hånande leende lekte ett ögonblick kring judens läppar, — ödmjukt sänkte han sedan hufvudet, för att dölja uttrycket i sina drag.

— Om ni går in derpå, fortfor herr von Waltersleben, så skall er vexel qvitteras och ni dessutom erhålla hundra thaler för ordnandet af edra affärer; — Vexeln och penningarna skada lemnas er mot det bevittnade dokument, ni måste upprätta med fru Berksen. — Är ni med härom?

Fränkel skyndade till fru Berksen och ville kyssa hennes hand, som hon dock med en anspråkslös min undandrog honom.

— Om jag är med derom? ropade han. Må den ädla handlingen bli tusenfaldigt belönad — tusenfaldigt — på denna ädla fru och hela hennes hus. — Visserligen, tillade han efter någon tvekan, är hundra thaler mycket litet, — mycket litet, för att ställa min affär på fast fot. —

— Ni ser, sade herr von Waltersleben, vändande sig till fru Berksen; alltid oförnöjd — alltid pockande —

— Nå — hvad jag gör, vill jag göra helt, sade fru Berksen; jag vill ännu tillägga femtio thaler.

Herr von Waltersleben höjde på axlarna, liksom ogillade han detta för honom oförklarliga ädelmod.

— Pockande? ropade Fränkel i kränkt ton; — o nej, det är jag icke, — sannerligen icke, — men jag har så många svårigheter, — min husvärd, herr Meyerhoff, den hårde mannen, — han har stegrat min hyra, — jag är ännu skyldig honom det sista qvartalet, — han har endast haft tålamod, emedan äfven han är så vänligt sinnad mot min dotter Kätchen, — tillade han med en lurande blick; — han vill taga henne i sin tjenst, hon skulle gå till honom, för att anmäla sig, då jag gick ut; — han skall låta mig betala det, om jag åter vill taga henne ifrån honom. —

Fru Berksen hade hastigt stigit upp, hennes stickande blick riktade sig genomträngande på juden.

— Meyerhoff? utropade hon, — er husvärd, — den gamle girigbuken, — han vill taga er dotter i tjenst? hon har gått till honom? Nå, sade hon, slätande sin kappa, — ni skall ej lida någon skada genom honom, jag lofvar det, kom med mig, fort! — jag har en droska. Det der skola vi allt ställa i ordning.

Flygtigt helsade hon herr von Waltersleben och gick sedan hastigt ut genom sidodörren, under det Fränkel efter en ödmjuk, djup bugning, hvilken herr von Waltersleben ej tycktes märka, tjenstvilligt följde henne.

Knappt var fru Berksen utgången, då genom samma dörr, utan att förut ha blifvit anmäld, inträdde en man med den ogenerad säkerhet, som endast ett mycket förtroligt förhållande till husets herre kunde gifva. Det var en stark, mager figur med rak, stel, nästan militärisk hållning, hans ansigte med den långa framträdande näsan, det kortklippta grå håret och de stora, något utstående öronen påminte om ett räfhufvud, och äfven de skarpa, under buskiga ögonbryn listigt kringspejande ögonen passade fullkomligt till typen för denne de landtliga hönsgårdarnas förslagne och bittre fiende.

(Forts.)

Klander af min frejd och hinderslöshet till äktenskap anmäles inom laga tid hos Pastorsembetet i Sotkamo. Josef Pettersson Koskelo.
385(3—2)

Undertecknads af Pastorsembetet i Juuka socken för mera än tio år sedan utfärdade prestbetyg, som förkommit, warder härmed dödadt, klander emot min frejd och hinderlöshet till äktenskap må inom laga tid anmälas hos bemälde Pastorsembetet.
Hemming Lehikoinen.
466(3—1) Arbetskarl.

Lediga tjenster.

Hugade kompetente sökande till ledige stationsinspektorstjensten å Udelnaja station af statsjernwägarne anmodas härmedelst att inom fjorton dagar härefter, denna dag dock oräknad, före klockan tolf på dagen till Jernwägsstyrelsen ingifwa sina af styrkta tjensteförteckningar och behörigen werificerade borgesförbindelser å 2000 mark åtföljda ansökningar om tjensten. Helsingfors, af Jernwägsstyrelsen, den 16 Februari 1878. Enligt befallning:
480(3—1) C. B. Federley.

Hugade kompetente sökande till ledige baningeniörstjensten i 1:sta bandistriktet af statsjernwägarne med stationsort i S:t Petersburg uppmanas härmedelst att inom fjorton dagar härefter, denna dag dock oräknad före klockan tolf på dagen till Jernwägsstyrelsen ingifwa sina af behörigen styrkta tjensteförteckningar åtföljde ansökningar om nämnde tjenst. Helsingfors, af Jernwägsstyrelsen, den 18 Februari 1878.
Enligt befallning:
481(3—1) C. B. Federley.

Lediga kanslisttjensten wid Direktionen för Städernas Allmänna Brandstodsbolag i Finland, kan af kompetente personer, skriftligen ansökas inom fjorton dagar, räknadt från denna dag. Helsingfors, den 11 Februari 1878.
475(3—1) Direktionen.

Arsproklama-, konkurs- och fordringsmål.

Till Guvernören öfwer Wasa län.

Såsom bilagda afskrifter af twå utaf förre Bonden Samuel Henriksson Ranta den 31 Mars 1865 och den 8 Januari 1866 utfärdade skuldsedlar samt ett Kejserlige Wasa Hofrätts den 4 April 1868 gifna utslag utwisa, har jag på grund af min å skuldsedlarne tecknade borgesförbindelse, nödgats inlösa desammas hela innehåll, den förra med sjuhundra tjugu mark och skuldsedeln af den 8 Januari 1866 med åttahundra mark jemte å dessa summor från skuldebreswens data upplupen sex procents årlig ränta, samt deßutom utbetala i ersättning för rättegångskostnad m. m. fjorton mark 30 penni. Då emellertid, på sätt Kronolänsmannen Jernbergs närslutna bewis utreder, Samuel Ranta öfwergifwit hemorten och det icke är kändt hwar han för närwarande uppehåller sig, föranlätes hos Herr Guvernören jag, i det afseende 1 § uti kejserliga förordningen om preskription af den 9 November 1868 föreskrifwer, härigenom ödmjukast anmäla mitt i fråga warande fordringsanspråk hos Samuel Ranta med anhållan att bewis derom måtte åt mig utfärdas, för att i stadgad ordning uti allmänna tidningarne kungöras. Wasa den 21 Januari 1878. Henrik Henriksson Luoma d. ä.
Sytningsman i Ilmola sockens Lahti by.
gen. (bom.)
Knut Åkesson.
Fullmakt in blanco för innehafwaren häraf. Ilmola den 10 Januari 1878.
Henrik Henriksf. Luoma d. ä.
Sytningsman i Lahti by af Ilmola s:n.
Bewittna: Frans Lindberg. C. J. Hesselius.
af densamme.

Afskrift:
"Till Bonden Isak Andersson Hannuksela betalar undertecknad wid anfordran sjuhundra tjugu (720) mark med derå löpande sex procents ränta. Waluta bekommen som härmed reverseras. Ilmola den 31 Mars 1865.
Säger 720 mark.
Samuel Henriksson Randa. Bonde i Lahti by (bom.)
För ofwanreverserade summa med utfäst ränta går undertecknad i full proprieborgen. Dag som ofwan.
Henrik Henriksson Luoma.
Bonde i Lahti by (bomärke.)
Bewittna:
C. H. Hagman, Hedda Hagman.
af d:o.

Ar 1869 den 15 Mars wid laga wintertinget har Häradsrätten i Ilmola tingslag intecknat borgesmannens egande Luoma $\frac{23}{96}$:dels mantals skattehemman, n:o 6 i Lahti by, till säkerhet för ofwanstående summa jemte ränta, intygar:
På Häradsrättens wägnar:
Paul Roschier.
Yllä seisowan summan ja kaswon päällen on maan wiljeliä Herra R. S. Roosilta ylös kautanu, luomallen tulewia palorahoja sata yksitoista 111 markkaa ja 21 penniä, joka täten kuitataan sinä 18 päiwänä maaliskuuta 1867.
J. Hannuksela.
Omstående skuldsedels innehåll är till fullo betaldt genom i dag afslutad hemmanshandel om Luoma hemman. Ilmola den 1 Februari 1873.
J. Hannuksela.
Bewittna:
C. H. Hagman. Jakob Ladwonikkola (bomärke.)'!
Afskrift.
"Kejserlige Wasa Hofrätts, i Storfurstendömet Finland, utslag på de beswär Bönderne Samuel Henriksson Ranta och Henrik Henriksson Luoma, från Ilmola socken, anfört öfwer Guvernörens i Wasa län den 8 November sistförlidna år meddelade utslag, hwarmedelst Samuel Ranta och Henrik Luoma blifwit ålagde att, på grund af en utaf den förre den 31 Mars 1864 utfärdad och af Henrik Luoma, såsom proprie löftesman, undertecknad skuldsedel, till Bonden Isak Hannuksela, från ofwannämnde socken; utbetala sjuhundra tjugu mark jemte sex procents årlig ränta derå från skuldebreswets datum tills full betalning följde, äfwensom att med tjugu mark godtgöra Isak Hannukselas lagsökningskostnader i målet; deruti Samuel Rauta och Henrik Luoma ändring sökt: gifwet i Nikolaistad, den 4 April 1868.
Hejserlige Hofrätten har låtit beswären med dertill hörande handlingar sig föredragas och som Samuel Ranta och Henrik Luoma härstädes endast anhållit om anstånd med gäldens betalning, kunna beswären, jemlikt kongl. förordningen den 28 Juni 1798, icke af Kejserlige Hofrätten till pröfning upptagas, utan kommer Guvernörens öfwerklagade utslag att lända till efterrättelse, hwarjemte Samuel Ranta och Henrik Luoma kännas skyldige att till Isak Hannuksela gälda lösen samt stemplade pappers och sigill afgifterne för hans exemplar af detta Kejserlige Hofrättens utslag med fem mark trettio penni. Ar och dag som förut skrifwet står.
På Kejserlige Wasa Hofrätts wägnar:
S. Ekblom.
(Sigill.) J. W. Sabelli.
Yllä seisowan päätöksen päällen olen tänään kruununun Nimismies G. Jernbäriltä ylös kantanu neljä sataa yhdeksän 409 markkaa ja 75 penniä, joka täten kuitataan. Ilmajoella sinä 14 päiwänä syyskuuta w. 1869. J. Hannuksela.
Bewittnar G. Turdin.
Order:
Werkställes af H:r Kronolänsmannen Jernberg. Kaskö, den 31 Juli 1868.
C. J. Söderström."
(Afskrift.)
"Till Bonden Anders Johansson Seppelin eller Kuhna betalar undertecknad wid anfordran en summa stor åttahundra (800) mark finskt silfwer med derå löpande sex procents årlig ränta. Waluta bekommen som härmed reverseras. Ilmola den 8 Januari 1866.
Säger 800 mark.
Samuel Henriksson Randa. Bonde (bomärke.)
För ofwanstående summa jemte ränta går jag undertecknad i full proprieborgen såsom för egen skuld. Dag som ofwan.
Henrik Henriksson Luoma. Bonde (bomärke)
Bewittna: Er, Alf. Malmberg, skrifwen af dito.
J. J. Österberg.
Omstående förskrifnings innehåll har borgesmannen Henrik Henriksson Luoma genom utmätningstwång till fordringsegaren betalt, äfwensom Lagsökningskostnaden nio mark, hwaröfwer detta honom till qvitto meddelas. Ilmola den 5 Februari 1868.
G. Jernberg.
Exekutor."
Afskrifternas riktighet samt att skuldsedlarne blifwit belagda med stämpladt papper, den förre till ett belopp af sextio och den sednare med åttatio penni, bestyrka:
Frans Lindberg. C. J. Hesselius.
Härmed intygas att förre Bonden Samuel Henriksson Ranta, från denna sockens Lahti by i flere års tid warit hemorten afwiken utan att kändt är hwarest han för närwarande uppehåller sig. Ilmola den 18 Januari 1878.
G. Jernberg,
Kronolänsman.
Resolution:
Guvernörsembetet har förehaft denna skrift, deri Sytningsmannen från Lahti by af Ilmola socken Henrik Henriksson Luoma den äldre, hwilken på grund af ingången borgen nödgats inlösa twenne af förre Bonden i sagde by Samuel Henriksson Ranta den 31 Mars 1865 och den 8 Januari 1866 utfärdade skuldsedlar, den förra med sjuhundra tjugu mark och den sednare med åttahundra mark jemte sex procents årlig ränta från förskrifningsdagarne och fjorton mark trettio penni i ersättning för lagsöknings- och utmätningskostnader, anhåller att, emedan bemälde Samuel Henriksson Ranta, enligt bifogadt bewis af wederbörande Kronolänsman, öfwergifwit hemorten, utan att kändt wore hwar han sig uppehåller, få anmäla sitt ofwanberörda fordringsanspråk hos Samuel Ranta i det afseende 1 § uti kejserliga förordningen om preskription af den 9 November 1868 föreskrifwer; och jemte det denna resolution warder Henrik Luoma till bewis öfwer berörda anmälan meddelad, åligger det honom att beträffande resolutionens införande i landets officiela tidningar iakttaga föreskriften i ofwannämnda nådiga förordning. Wasa läns Landskansli den 22 Januari 1878.
Under Herr Guvernörens i länet frånwaro,
På Guvernörsembetets wägnar:
J. Ekström. 273(3—2) C. Tollet.

Sedan Landthandlanden Frans Johan Leonard Ekman, från Mörby by i Hammarlands socken, uti en till Domhafwanden å orten den 31 December 1877 twefallt ingifwen skrift anhållit att till sine borgenärers förnöjande på en gång få afstå sin egendom och hans hustru Lydia Ekman uti en i dag till Häradsrätten uti sagde och Eckerö socknars tingslag inlemnad skrift yrkat att från bemälde makars bo få undanskifta särskild egendom, som wore henne enskildt tillhörig, har Häradsrätten genom i dag utfärdad offentlig stemning kallat Landthandlanden Ekmans samtlige borgenärer att före klockan sju eftermiddagen å andra rättegångsdagen af innewarande års lagtima ting i sagde tingslag, hwilket ting börjas den tjugusjette (26) nästinstundande Mars och hålles å tingsstället i Frebenby by, inför Häradsrätten sig inställa för att yttra sig öfwer ofwannämnde ansökningar samt sine i konkursboet egande fordringar få anmäla och bewaka som kejserliga konkursstadgan den 9 November 1868 föreskrifwer, wid förlust af all rätt till betalning ur de afträdda tillgångarne; hwilket härigenom kungöres. Hammarland den 18 Januari 1878.
På Häradsrättens wägnar:
E. Engdahl. 310(3—3)

I anledning af Handlanden Alexander Törnudds, i egenskap af werkställande direktör för Åbo ångsnickeriaktiebolag samt i enlighet med aktionärernes i bolaget derom wid extra bolagsstämma den 13 nyßwikne Oktober fattade beslut, uti en den 14 i denna månad ingifwen skrift härstädes gjorda ansökning att få på en gång till bolagets borgenärers förnöjande afstå all bolagets egendom, har Rådstufwurätten genom i dag utfärdad offentlig stämning kallat Åbo ångsnickeriaktiebolags samtlige, så weterlige som okände borgenärer att på upprop lördagen den trettionde (30) Mars nästinstundande år 1878, före klockan tolf på dagen, antingen sjelfwe eller genom laglige ombud infinna sig inför Rådstufwurättens första afdelning, för att öfwer berörde ansökning sig yttra, sina fordringar uppgifwa och styrka samt med hwarandra twista om bättre rätt till betalning för desamma, på sätt och wid det äfwentyr Kejserliga konkursstadgan den 9 November 1868 påbjuder; hwilket tredje gången kungöres. Åbo Rådhus, den 24 November 1877.
Ex officio:
3178(3—3) Carl Arw. Tollet.

I anledning af Handlanden Oskar Nordmans uti en den 23 nyßwikne Januari ingifwen skrift härstädes gjorda ansökning att få, med tillgodonjutande af afträdesförmon, afstå all sin egendom till fina borgenärers förnöjande, har Rådstufwurätten genom i dag utfärdad offentlig stämning kallat Handlanden Nordmans samtlige, så weterlige som okände borgenärer, att på upprop lördagen den fjerde (4) nästkommande Maj; före klockan tolf på dagen, antingen sjelfwe eller genom laglige ombud infinna sig inför Rådstufwurättens andra afdelning, för att öfwer berörda ansökning sig yttra, sina fordringar uppgifwa och styrka samt med hwarandra twista om bättre rätt till betalning för desamma, på sätt och wid det äfwentyr kejserliga konkursstadgan den 9 November 1868 påbjuder; hwilket första gången kungöres. Åbo Rådhus, den 2 Februari 1878. Ex officio:
464(3—1) Carl Arw. Tollet.

I anledning af Handlanden Anders Keinänens den 14 i denna månad ingifna ansökning att få afträda sin egendom till sine borgenärers förnöjande har Rådstufwurätten medelst i dag utfärdad offentlig stämning kallat Handlanden Keinänens samtlige så weterlige som okände borgenärer att måndagen den 8 instundande April, före klockan tolf på dagen, inför Rådstufwurätten tillstädeskomma för att sine fordringar få anmäla och bewaka, som i kejserliga konkursstadgan den 9 November 1868 säges, wid förlust af rättighet till betalning ur de afträdda tillgångarne; hwilket härigenom kungöres Kajana Rådhus, den 21 Januari 1878.
På Rådstufwurättens wägnar:
463(3—1) H. Wiklund.

Samtliga fordringsägare i aflidne Landthandlanden C. A. Buttenhoffs till konkurs upplåtna bo, kallas att sammanträda å Potkela gård i Rautus socken lördagen den 23 i denna månad för att
1:o emottaga redowisning öfwer godemännens förwaltning:
2:o besluta angående fastighetens och lösegendomens förwaltande eller försäljning och erinras att de frånwarande få åtnöjas med de närwarandes beslut.
Rautus den 11 Februari 1878.
Henrik Kuparinen. Michel Ryyppö.
477(2—1) Kuratorer.

Samtelige kreditorer i Handlanden L. M. Kullbergs konkursmassa sammankallas till undertecknad tisdagen den 26 Februari 1878 för att besluta öfwer boets angelägenheter samt kuratorernas arwode.
451(3—3) B. Syrjänen.

Tisdagen den 12 instundande Mars kl. 11 f. m. delgifwes härstädes å gästgifweriet i kyrkobyn fordringsegarene i Handlanden Matts Mujunens konkurs slutliqvid, wid hwilket tillfälle äfwen alla dem, som bewakat sina fordringar, frågas huruwida de gilla att de osäkra fordringarne på auktion försäljas eller annorlunda bestämma; och erinras att de frånwarande få åtnöjas med de tillstädeskomnes beslut. Uguniemi den 30 Januari 1878. 441(3—1)

Testaments- och arfsangelägenheter.

Okände arfwingarne till Sjömannen Isak Ewert Nordwall, som senast haft hyra å finska fartyget "Heimo", Kapten W. Söderholm och enligt ingången officiel underrättelse den 11 Augusti sistlidet år wådligen omkommit genom drunkning, ega att på anmälan härstädes utbekomna förteckning öfwer den aflidnes qwarlåtenskap och redowisning öfwer den honom tillkomna hyra. Helsingfors, å Generalguvernements-Kansliet, den 11 Februari 1878. 413(3—2)

Att Kollegiiassessorn Karl Gustaf Enebom den 17 December sistlidet år härstädes aflidit, derom warda hans till arf efter honom berättigade, men till wistelseort okände skyldemän härmedelst underrättade för att inom i stadgad tid göra sina lagliga anspråk på arfwet gällande. Kuopio, å Rådhuset den 17 Januari 1878.
På Rådstufwurättens wägnar:
Karl Stenberg. 387(3—3)

Auktioner.

Въ Свеаборгскомъ продовольственномъ магазинѣ имѣетъ быть продажа съ публичнаго торга накопившіеся порожніе кули: Мучныхъ 4543, Крупяныхъ 739 и Овсяныхъ 190, всего 5472 кули, торги назначены 10 (22), переторжка, 13 (25) сего Февраля. Кр. Свеаборгъ Февраля -го дня 1878 года. 457(3—2)
Смотритель Магазина Ивановскій.

Enskilda notifikationer.

Diverse.

Sedan delegerade för Hangö—Hywinge Jernwägsaktiebolag medelst beslut af 15 Juli 1875 bifallit utbetalning af gratifikationer åt särskilde wid trafikens öppnande å banan anställde personer, men en del sådane ännu icke uttagit gratifikationerna, nemligen;

		Fmk.
Bromsaren	Andersson	60.
„	Forsman	„ 60.
Eldaren	Leonoff	„ 70.
Föraren	Nyberg	„ 150.
Banmästaren	Ahlqwist	„ 150.
„	Högdahl	„ 150.

Så uppmanas wederbörande, att inom 1 inkommande Juni, antingen sjelfwe eller genom behörigen befullmäktigade ombud hos undertecknad uttaga medlen, emedan desamma derefter till annan myndighet komma att öfwerlemnas. Hangö den 14 Februari 1878. A. Appelberg.
461(3—1) F. d. Exploatationschef.

Herrar delegare uti Sydfinska ångfartygs bolaget behagade sammanträda, till ordinarie bolagsstämma, som hålles i Societetshuset härstädes, thorsdagen den 21 instundande Mars, kl. 5 eftermiddagen. Helsingfors, den 1 Februari 1878.
301(8—4) Direktionen.

Ordinarie Bolagsstämma.

Aktionärerne i Wattenkuranstalten i Lowisa sammankallas till ordinarie sammanträde onsdagen den 27 inkommande Mars kl. 5 e. m. i härwarande Societetshus, för att emottaga redowisningen för det förflutna året, samt utse läkare, äfwensom wal af nya ledamöter i de afgående ställe. Lowisa den 13 Februari 1878.
Direktionen. 452(3—2)

Bolagsstämma.

Respektiwe Aktionärer uti Gamlakarleby, Ångbåts Aktiebolag sammankallas till ordinarie bolagsstämma å Rådhuset i denna stad; tisdagen den 26 Mars 1878 kl. 5 e. m. hwarwid de uti 8 § af stadgan omnämnde ärender komma under afgörande. G:la Karleby i Februari 1878.
420(3—1) Direktionen.

Bolagsstämma.

Aktionärerne i Hangö Ångbåts Aktiebolag kallas till ordinarie bolagsstämma i Hangö thorsdagen den 28 Februari innewarande år kl. 6 e. m. Hangö i Februari 1878.
Direktionen. 416(3—3)

Meteorologiska observationer.

Febr. 18.	kl. 7 f. m.	kl. 2 e. m.	kl. 9 e. m.
Barom., Millimeter	758,7	758,1	757,3
Therm., C. skala	+ 0,4	+ 1,0	+ 0,8
Vindens rigtning	VSV	VNV	VSV
„ styrka	1	2	4
Himlahvalfv. uts.	4	dimma	4

Temperaturens lägsta stånd . . . . . 0,0.
„ högsta „ . . . . . + 1,3.
Nederbörd. Millimeter . . . . . 0,25.

Kursnoteringar.

Finlands Bank, den 19 Februari 1878.

		Fmk. Wexelkurs.	Fmk. Diskontkurs.	
S:t Petersburg	7 dd.	282: —	272: —	pr 100 rub.
London	90 dd.	25: 55	25: 40	pr Liv. Sterl.
Paris	90 dd.	101. 70	100: 80	
Hamburg	90 dd.	Rm: 125: —	124: —	pr 100.
Amsterdam	90 dd.	210: —	208: 30	pr 100.
Stockholm	3 dd.	141: 50	140: 70	pr 100.

S:t Petersburg, den 3 Febr. g. st. 1878.

London $25\frac{9}{16}$, $\frac{23}{32}$. — Amsterdam $130\frac{1}{4}$, 130. — Hamburg 220, 219. — Paris $267\frac{1}{2}$, 270, 269. — Halfimperial 7: 60. — Diskonto $3\frac{1}{2}$—$4\frac{1}{2}$.

Anmälde resande.

Den 18 Febr. Generalmajor Neowius fr. F:hamn, agent. Wehr fr. Berlin, rektor Grönroos fr. Ekenäs, kommråd. Åberg, hr Hoberg fr. Borgå, handl. Hermansson fr. G:karleby, stat:insp. Granlund, kapt:ne Dæhn fr. Kaipiais och Granlund fr. Thusby, i Societetshuset; öfwerste Dehn, fänrik. Seidlitz fr. F:hamn, fru Björkelund m. dotter, i Kleinehs hotel; major Tawaststjerna m. fru fr. Nyslott, hr Östring fr. Kerwo, magist. Fieandt m. dotter fr. Padasjoki, landthush. Polon fr. Hollola, mamf. Bellman fr. Koskis, provis:ne Dahlin fr. Kristinestad samt Härdh fr. Åbo, i hotel Wilhelmsbad; löjtn. Poliewktoff fr. Thusby, handl. Kolis fr. Nyslott, i hotel de Poste; kapten Mörtengrén fr. T:fors, Elisabetsgtn 14; löjtn. Enqwist fr. Joensuu, Mariegtn 24; possess. Brander fr. Hauho, Högbergsgtn 35.

Statsjernwägarne i Finland.

Tidtabell för bantågen från och med den 1 December (19 November) 1877 tillswidare.

Wiborg—S:t P:burg. N:o 1.
Wiborg afg. 7 f. m.
S:t P:burg ank. 11,15 „
H:fors—S:t P:burg. N:o 3.
Helsingfors afg. 8,30 f. m.
Riihimäki „ 11,7 „
Lahtis „ 12,59 e. m.
Wiborg „ 7,8 „
S:t P:burg ank. 11,25 „
Helsingfors—T:hus. N:o 5.
Helsingfors afg. 5,45 e. m.
Tawastehus ank. 9,35 „
Helsingfors—Åbo. N:o 3 och 51.
Helsingfors afg. 8,30 f. m.
Riihimäki „ 11,15 „
Tawastehus „ 12,35 e. m.
Toijala „ 2,9 „
Åbo ank. 6,5 „
H:fors—T:fors. N:o 3, 51 och 81.
Helsingfors afg. 8,30 f. m.
Riihimäki „ 11,15 „
Toijala „ 1,54 e. m.
Tammerfors ank. 3,10 „
H:fors—Hangö. N:o 3 och 92.
Helsingfors afg. 8,30 f. m.
Hywinge „ 11, „
Ekenäs „ 2,56 e. m.
Hangö ank. 3,56 „
Åbo—T:fors. N:o 52 och 181.
Åbo afg. 1 e. m.
Toijala „ 5,30 „
Tammerfors ank. 7,50 „
T:hus—S:t P:burg. N:o 6 och 3.
Tawastehus afg. 8,50 f. m.
Riihimäki „ 11,7 „
S:t P:burg ank. 11,25 e. m.
Hangö—S:t P:burg. N:o 91 och 3.
Hangö afg. 5,15 f. m.
Hywinge „ 10,34 „
S:t P:burg ank. 11,25 e. m.

S:t P:burg—Wiborg. N:o 2.
S:t P:burg afg. 6,15 e. m.
Wiborg ank. 10,18 „
S:t P:burg—H:fors. N:o 4.
S:t P:burg afg. 9 f. m.
Wiborg „ 1,9 e. m
Lahtis „ 6,23 „
Riihimäki „ 8,22 „
Helsingfors ank. 10,40 „
T:hus—H:fors. N:o 6.
Tawastehus afg. 8,50 f. m.
Helsingfors ank. 12,30 e. m.
Åbo—Helsingfors. N:o 52 och 4.
Åbo afg. 1 e. m.
Toijala „ 5,19 „
Tawastehus „ 6,40 „
Riihimäki „ 8,22 „
Helsingfors ank. 10,40 „
T:fors—H:fors. N:o 82, 52 och 4.
Tammerfors afg. 3,55 e. m.
Toijala „ 5,19 „
Riihimäki „ 8,22 „
Helsingfors ank. 10,40 „
Hangö—H:fors. N:o 91 och 6.
Hangö afg. 5,15 f. m.
Ekenäs „ 6,18 „
Hywinge „ 10,39 „
Helsingfors ank. 12,30 e. m.
T:fors—Åbo. N:o 182 och 51.
Tammerfors afg. 10,30 f. m.
Toijala „ 2,9 e. m.
Åbo ank. 6,5 „
S:t P:burg—T:hus. N:o 4 och 5.
S:t P:burg afg. 8,30 f. m.
Riihimäki „ 8,29 e. m.
Tawastehus ank. 9,35 „
T:hus—Hangö. N:o 6 och 92.
Tawastehus afg. 8,50 f. m.
Hywinge „ 11 „
Hangö ank. 3,56 e. m

Obs. Från Hangö med N:o 91, från Hywinge med N:o 3 och från Riihimäki med N:o 51 till Tawastehus, Tammerfors och Åbo.

Bantågens gång är wester om Kaipiais efter Helsingfors och öster om Kaipiais efter S:t Petersburgs tid.

Fullständiga tidtabeller för passageraretågen försäljas å alla jernwägsstationer.

G. Strömberg.
J. W. Stjernschantz.

Helsingfors,
tryckt hos J. Simelii arfwingar 1878.